

El Plebiscit

"La independència de Catalunya només depèn de Catalunya. Reconeguem on és el problema i potser avançarem. No ho hem fet bé i no ho estem fent bé"

De tota la llista recent de llibres publicats pels protagonistes directes del procés independentista català, en podem treure una conclusió inapel·lable: Espanya, ni és de fiar, ni té cap intenció de cedir ni un mil·límetre en les aspiracions legítimes de la ciutadania catalana. Tres anys després de l'octubre del 17, aquests relats serveixen per a poc més que certificar el que ja era més que evident. L'única estratègia espanyola amb Catalunya és la negociació i la repressió. Submissió i punt. No se n'han amagat mai, i no ho faran ara que ens veuen derrotats.

Pretendre que la independència de Catalunya havia d'arribar, o arribarà, d'alguna mena de concessió democràtica Espanyola, basada en el diàleg i l'acord, és viure en una realitat paral·lela que només fa que fomentar un discurs erroni en l'independentisme, el discurs del 'que dolenta és Espanya?'. Seguir culpant l'Estat Espanyol, malgrat que siguin efectivament uns impresentables, amb tics colonialistes i dictatorials, només amaga una decebedora incapacitat pròpia per autodeterminar-nos.

La independència de Catalunya només depèn de Catalunya. Reconeguem on és el problema i potser avançarem. No ho hem fet bé i no ho estem fent bé. Ja n'hi ha prou d'esperar que Espanya permeti o negociï res de res, i ja n'hi ha prou d'esperar que Europa s'hi fiqui o que arribi ves a saber quin suport internacional. No. La solució no arribarà de fora. O com a mínim no ho farà si no demostrarem nosaltres abans que realment volem aquesta independència. La independència cal exercir-la abans que algú te la reconegui, deixar clar que no t'aturaràs. Que diríeu d'una nació que convoca un referèndum vinculant sobre la independència, el guanya defensant les urnes amb sang, i no n'aplica el resultat?

Per si no fos tot ja prou complicat, ara tornarem a tenir a eleccions autonòmiques. L'independentisme s'omplirà, un cop més, de discursos vestits de paraules solemnes i engrescadores, d'objectius situats en xifres màgiques que sembla que ho solucionin tot per si soles, uns quants laments més de la maldat espanyola, que sempre ajuden a evitar l'autocrítica, i tants fulls de ruta com partits hi ha o hi haurà.

A més, cal afegir-hi tot això del plebiscit. I mireu, en això hi estic d'acord, ens cal un plebiscit, però ja no entre tota la població catalana per saber si hi ha majoria independentista o no, això ja ho vam deixar decidit l'1 d'octubre, el que cal és un plebiscit entre tots els que ens anomenem independentistes. Cal decidir si ja ens trobem bé en el discurs del victimisme, el d'Espanya no ens deixa, o preferim oblidar-nos d'enemics exteriors i començar a exercir el mandat de l'1 d'octubre, sumant, que ja aniria sent hora, la força de la gent a l'empenta i decisió d'unes renovades institucions pròpies.